

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 6214/2025
10.12.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Весне Субић и Радославе Мађаров, чланова већа, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Срђан Ђурђевић, адвокат из ..., против тужене Република Србија, Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Зрењанину, ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3590/24 од 15.01.2025. године, у седници одржаној 10.12.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3590/24 од 15.01.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3590/24 од 15.01.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину П 407/24 од 15.10.2024. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу исплати на име накнаде нематеријалне штете износ од укупно 650.000,00 динара и то износ од 200.000,00 динара за претрпљене физичке болове, износ од 250.000,00 динара за претрпљених страх и износ од 150.000,00 динара за душевне болове због наружености, све са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу исплати износ од 189.600,00 динара на име трошкова парничног поступка са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 3590/24 од 15.01.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужене и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП.

Правноснажном пресудом одлучено је о накнади нематеријалне штете услед повреда задобијених на јавној манифестацији. По оцени Врховног суда, имајући у виду природу спора, садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и дате разлоге о основаности тужбеног захтева, у овом случају нису испуњени услови за примену института посебне ревизије из члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20). Не постоји потреба за разматрањем правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као ни потреба новог тумачења права. Нижестепени судови су применили одговарајуће одредбе материјалног права код утврђења да се штетни догађај у коме је тужилац задобио повреде одиграо на јавној манифестацији која се традиционално одржавала на отвореном простору у присуству већег броја људи. Обезбеђење организованих јавних окупљања, у која спадају и јавне манифестације је врста полицијских послова које између осталих обавља тужена у циљу заштите безбедности живота, права и слобода грађана, због чега постоји одговораност тужене за штету која настане приликом таквих окупљања и манифестација, што значи и у конкретном случају. Не постоји потреба уједначавања судске праксе ни у погледу оцене приговора застарелости потраживања јер се по становишту израженом у одлукама Врховног касационог суда и Врховног суда правила из члана 377. Закона о облигационим односима, која регулишу накнаду штете проузроковане кривичним делом, односе на свако одговорно лице, а не само на штетника. Указивање ревизије на другачије одлуке овог и нижестепених судова не указује нужно и на другачији правни став изражен у тој одлуци, будући да правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања. Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде нематеријалне штете (тужба ради новчаног потраживања) поднета је 05.04.2024. године. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 650.000,00 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни суд нашао да је ревизија недозвољена.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**